

Testen van gevels op lucht- en waterdichtheid zonder testkast

Voor het bepalen van de lucht- en waterdichtheid van scheidingsconstructies is het vereist dat er een drukverschil over het te testen onderdeel wordt aangebracht. Om dit te realiseren wordt veelal aan de binnenzijde van de gevelconstructie een testkast geplaatst. Het maken van een testkast brengt hoge kosten met zich en kan bij bestaande bouw zorgen voor overlast en schade. BDA is in het bezit van de nieuwste apparatuur waarbij het niet meer nodig is een testkast te plaatsen. Het testen op lucht- en waterdichtheid wordt hierdoor eenvoudiger, goedkoper, flexibeler en geeft geen overlast voor bewoners wanneer er getest wordt in bestaande en/of bewoonde bouw.

Met de testapparatuur wordt de lucht- en waterdichtheid volgens het Bouwbesluit bepaald. Hierbij wordt de blowerdoortest uitgevoerd voor het bepalen van de luchtdoorlatendheid en wordt met dezelfde apparatuur een drukverschil over de gevel gerealiseerd volgens de NEN2778. Hierbij kunnen toetsingsdrukken worden gerealiseerd tot 600Pa.

Luchtdoorlatendheidseisen volgens Bouwbesluit

Aan gebouwen worden luchtdoorlatendheidseisen gesteld. Het Bouwbesluit verwijst hiervoor naar NEN 2686. In deze norm wordt de meetmethode voor het bepalen van de luchtdoorlatendheid omschreven. Deze meetmethode wordt ook wel de blowerdoortest genoemd.

Door middel van een ventilator wordt een drukverschil over de gebouwschil tot stand gebracht. De ventilator wordt ingebouwd in een (deur)kozijn. Hierna worden in het gebouw over- en/of onderdrukken aangebracht volgens een voorafgestelde cycli overeenkomstig de norm. Het luchtverlies wordt bij iedere stap gemeten.

Waterdichtheidseisen volgens Bouwbesluit

In het Bouwbesluit wordt voor de waterdichtheid van gebouwen verwezen naar NEN 2778. Deze norm heeft betrekking op de inwendige en uitwendige scheidingsconstructies van gebouwen en geeft methoden weer voor de bepaling van de waterdichtheid, regenwerendheid, wateropname en de binnenoppervlaktetemperatuurfactor van bouwkundige constructies.

De waterdichtheid van de scheidingsconstructie kan worden bepaald door het aanbrengen van een drukverschil over het te testen onderdeel. Voor de vereiste toetsingsdrukken wordt verwezen naar de NEN 2778. Aan de buitenzijde wordt het testelement belast

met een gelijkmatige waterfilm. De waterfilm wordt met een sproei-installatie conform NEN-EN 1027 op het testelement aangebracht. Voor aanvang van de test is het testelement 15 minuten met een waterfilm belast. Daarna wordt het testelement onderworpen aan drukverschillen, die in stappen van 50 Pa worden verhoogd totdat de vereiste toetsingsdruk is bereikt. Iedere stap wordt 5 minuten aangehouden. Gedurende de gehele test wordt het testelement visueel gecontroleerd op waterlekage.

Het voordeel is voor de klant

Door deze nieuwe testmethode kan met 1 test worden beoordeeld of woningen, appartementen, kleine kantoorgebouwen etc. aan de lucht- en waterdichtheidseisen volgens het Bouwbesluit voldoen. Het maken van een dure testkast is niet meer nodig. Ook is de flexibiliteit voor u als klant veel meer toegenomen. Op de testdag kan nog gewisseld worden van testlocatie zonder overlast en/of onnodige kosten.

Het testen van bestaande en bewoonde bouw is ineens vele malen eenvoudiger en geeft geen overlast voor de bewoners. Door het inbouwen van de apparatuur in een (deur)opening wordt de gehele woning de testkast. De apparatuur laat geen schade aan het bewoonde appartement achter en de bewoners hebben geen overlast van een testkast in de woning. Het dure en tijdrovende op en afbouwen in bewoonde bouw behoort hierdoor tot het verleden.